

Personalitățile Ilfovului

istorie & tradiții **3**

Mănăstirea din vis: Samurcăsești - Ciorogârla

tradiții & istorie

Ilfovene condeie

Nr. 12 | septembrie 2018 | Publicație de cultură

Festivalul de Film de la CHITILA, sau "...visul unor nopți de vară de neuitat, pe malul lacului fermecat..."

Pe 18 și 19 august 2018, iubitorii filmelor de scurtmetraj, dar și cinefilii nostalgici, au fost așteptați să se delecteze cu mai bine de 10 ore de proiecții în aer liber, în Parcul Dendrologic de pe malul lacului Chitila, loc care a găzduit cea de-a 7-a ediție a Festivalului "Chitila Film Fest". În cele două seri, începând cu ora 20.00, au fost proiectate filme de scurtmetraj, însă și capodopere ale filmului românesc, precum ecranizarea romanului "Întunecare" scris de Cezar Petrescu, cu Ion Caramitru, George Constantin și Florin Zamfirescu în distribuție. Amza Pellea, Mihai Mereuță, Maria Ploae, Vladimir Găitan și Ilarion Ciobanu sunt alte câteva nume legendare ale filmului românesc, pe care "Chitila Film Fest 2018" le-a readus în atenția publicului. La fel "Ultima noapte de dragoste" și "Ecaterina Teodoroiu", două filme-reper în istoria și literatura românilor, ni-i reamintesc pe câțiva dintre monștrii sacri ai filmului românesc, precum Gheorghe Dinică, Sebastian Papaiani, Sergiu Nicolaescu sau Ion Besoiu. Președintele juriului acestei ediții a fost criticul de film Irina Margareta Nistor, cea care a contribuit în mod incontestabil la schimbarea destinului țării noastre, prin traducerea a peste 3.000 de filme străine în vremea regimului comunist. Din juriu au mai făcut parte regizorul Cătălin Apostol și actorul Vasile Calofir.

(continuare în pagina 5)

George V. GRIGORE

eveniment **6**

Gruiu: **Cristina Mary Molnar, grafician și profesor de arte vizuale**

info CCD **8**

10 ani de "10 de 10"

✍️ **prof. Constantin DINU**
Liceul Teoretic „Ioan Petruș”, Otopeni

FRICA ȘI ROLUL EI EDUCATIV

Dacă vrem să trăim frumos, să rămânem buni, dar fermi!

Adeseori, când la o clasă urmează să vină un profesor nou, elevii se întreabă: ”Cum e? E bun?” De cele mai multe ori ”bunătatea” profesorului se referă mai mult la lipsa de severitate și nu la calitățile pedagogice și profesionale. Întrebarea aceasta, ”e bun?”, îmi aduce aminte de o poveste. Se spune că fost odată un șarpe care îngrozise toate vietățile pădurii prin violența lui. Cum prindea vreun coleg de tufiș, îl și sugruma. Într-o zi, șarpele se întâlnește cu un înțelept, care îi spune: ”Să fii blând și cuminte!”. Șarpele s-a gândit că acesta-i un sfat bun și a început să-l pună în aplicare. Dar, peste o vreme, înțeleptul trece din nou pe la locuința șarpelui și îl găsește într-un hal fără de hal. Avea o tinichea legată de coadă, era pricăjit și slăbănog ca vai de el și toți îl loveau cu pietre. ”Ce faci?”, îl întreabă înțeleptul mirat. ”Sunt blând și cuminte, cum m-ai povățuit”. Iar înțeleptul remarcă: ”Eu ți-am zis să fii blând și să nu-i mai omori. N-am zis să nu-i mai sperii!”. Luând în serios povestea respectivă, putem spune că frica are și ea rolul ei educativ. Puțină frică înseamnă și un strop de educație, și un strop de ordine, și unul de respect. Trebuie să fim buni în viață, dar nu până acolo unde bunătatea se confundă cu prostia. Sperietura face câteodată cât secole de educație într-un bunătate și blândețe. Știm din istorie că omul este o ființă înclinată spre anarhie. Și omul lăsat de capul lui tinde să-si exercite mușchii asupra celui slab. Părinții trebuie să aibă o anumită putere în relația cu copiii lor. La fel și profesorii. Ca profesor, de îndată ce-ți alunecă prea mult atenția spre bunătate și blândețe, se poate să te trezești cu tinicheaua de coadă. În general, elevii pot confunda copios bunătatea cu prostia. Și cum în societatea actuală elevii sunt tentați să uite măsura cuminenței, căci acesta apare ca o invitație la dezordine, la absența respectului și a bunului-simț, profesorii au nevoie să fie mereu pe poziții de... luptă. Frica poate modela, este un instrument foarte eficient. Și nu mă gândesc aici la mijloacele folosite de autoritățile dintr-o societate totalitară. Frica poate modela politicieni, funcționari, angajați. Puțină sperietură este ca sarea în bucate. Un pic de sperietură te face să fii un șarpe bun, dar respectat. Și, poate nu atât de sperietură poate fi vorba în relațiile interumane, cât despre fermitate. Sunt momente când absența fermității echivalează cu o tinichea pe care ți-ai pus-o pe coadă. Nu putem lucra niciodată într-un singur sens, ci musai trebuie să jucăm ambele roluri. Să fim și șarpele din pădure, dar și colegii lui. Noi suntem înzestrați de natură să trăim în condiții de climă emoțională temperată. Să nu mergem către extreme. Să nu ucidem, dar să nu fim nici ”buni de proști”. Dacă suntem echilibrați, rămânem regele colțului nostru de pădure, dar și al colțului nostru de existență. Dacă vrem să trăim frumos, să rămânem buni, dar fermi! Cine reușește acest lucru face ca lumea să se lumineze în preajma sa și conștiința să cunoască limpezimea, când poate că cei din jur se mai scladă, încă, în ape tulburi. ■

MARIA, mica eroină din ținutul basmelor

✍️ **Rania DERWEESH**, clasa a VIII-a A, Școala Gimnazială ”Prof. Ion Vișoiu”, Chitila

Povestea noastră începe într-un orfelinat uitat de lume, acolo unde a copilărit Maria Serban, împreună cu alți copii nevinovați, ignorați de societate. Părinții Mariei au fost oamanei de rang înalt, fetei nu i-a lipsit nimic până la vârsta de 7 ani. Atunci s-a schimbat totul...

Domnul Șerban era un om cinstit. Doamna Șerban era de o frumusețe incredibilă, iar Maria era îngerașul lor mic și dragălaș. Familia locuia într-un castel construit în inima Ținutului Basmelor. Acesta era cel mai frumos loc din lume, deoarece locuitorii erau toți egali și întotdeauna fericiți, nu exista niciodată vreun conflict între ei. Fericirea și armonia locuitorilor ținea Ținea Basmelor în viață. Imediat ce pășeau pe covorul de flori roșii aflat la intrarea în ținut, vedeai oameni zâmbitori și flori magnifice de toate nuanțele, pe care nu le puteai admira altundeva. La un moment dat, totul s-a schimbat, a apărut tehnologia. La început, prin anul 2017, tehnologia avea scopul de-a ajuta omul, dar treptat totul s-a întors împotriva lui. Societatea a început să controleze totul, oamenii nu mai aveau drepturi și credeau orice minciună spusă de mass-media. Ținutul Basmelor a pierit împreună cu fericirea locuitorilor și s-a transformat în Ținutul Alb, un loc controlat de societatea inumană. Locuitorii curând au orbit, nu au mai putut vedea rozul încântător al cerului, splendidul roșu al florilor sau verdele covorului de primăvară. Totul era doar alb în ochii lor. Părinții Mariei au murit când aceasta avea doar 7 ani. Fetița nu avea alte rude din partea părinților, deci a fost trimisă la orfelinat. Societatea a avut grijă să aibă sub control fiecare locuitor al Ținutului Alb. La copiii orfelinatului nu s-a gândit nimeni. Maria era o fată răsfățată, părinții ei nu au fost alături de ea și nu i-au arătat iubire decât atunci când îi cumpărau tot ceea ce voia. Domnișoara Anca, o tânără de 20 de ani, avea grijă de copiii din orfelinat. Era o fire nepăsătoare, nu a interesat-o vreodată fericirea copiilor. Aceasta nu a fost prea fericită când a auzit că trebuie să aibă grijă de o fetiță în plus. Mariei i-a fost foarte greu să se integreze în grupul celorlalți copii. În prima seară, s-a împrietenit cu Elena, o fetiță de 10 ani, care a trăit toată viața ei la orfelinat. Într-o seară, Elena a întrebat-o: – Maria, mâine dimineață ai vrea să vii cu mine la magazin? – Ce ai vrea să cumperi? – Aș avea nevoie de o rochiță nouă pentru păpușa mea. O iubesc foarte mult, am primit-o de la mama, cel puțin așa mi-a spus domnișoara Anca. – Mai bine am sta aici, nu îmi place afară. Dacă vrei, te las să te joci pe telefonul meu. Elena știa de existența telefoanelor, deoarece domnișoara Anca avea întotdeauna unul în mână. Dar ea era o fire veselă care se bucura din orice. Îi plăcea să iasă afară și să admire ținutul. În ochii ei, Ținutul Basmelor trăia și era mai frumos ca niciodată. – De ce ai vrea să te joci pe telefon, când locuim într-un ținut atât de frumos? - întreabă Elena, curioasă. – Nu știi despre ce vorbești, Elena, nu ai ce să vezi afară. Totul este alb și plictisitor.

– Maria, tu ești ca domnișoara Anca!
– Nu înțeleg despre ce vorbești...
– Uite! Ce culoare are caietul meu?
– Este alb, răspunse Maria, derutată.
– Maria, tu nu distingi culorile! Acest caiet este albastru!
Maria nu mai înțelegea nimic, căci știa sigur că nu are probleme de vedere. Dar ceva, în sufletul ei îi spunea că greșește, iar atunci când s-a uitat în ochii albaștri ai Elenei, lacrimi de fericire au început să îi curgă pe față.
– Of, Maria! De ce ai început să plângi? Nu am vrut să te rănesc, din contră! Vreau să te ajut să vezi lumea ca și noi.
– Elena, ochii tăi sunt de un albastru încântător, îți mulțumesc. Maria văzuse pentru prima dată culoarea în ochii prietenei ei. Albastru... o culoare minunată!
– Da, iar mâine vreau să ies cu tine afară.
În noaptea aceea, Maria nu a închis un ochi. Nu-i venea să creadă! Ea nu s-a putut bucura atâta timp de frumusețea culorii ochilor ei! Oare părinții ei au cunoscut culorile? Maria nu își putea aminti o dată în care mama ei să fi admirat albastrul cerului... Dis-de dimineață, Maria a trezit-o pe Elena, era nerăbdătoare să iasă afară, să vadă și alte culori.
– Haide Elena! Trebuie să îi cumperi o rochie păpușii tale. Ai uitat?
– Nu, imediat vin și eu, răspunse Elena, doar pe jumătate trează. Afară, Maria a fost întâmpinată de primăvară și, pentru prima oară, totul era altfel dar atât de frumos!
– Elena, oare de ce locuitorii ținutului nu pot vedea culorile primăverii? - întreabă Maria, mai fericită ca oricând.
– Nu știu, dar trebuie să îi ajutăm, poate din cauza asta sunt mereu atât de triști.
Maria și Elena știau că trebuie să facă ceva, dacă nu ele... atunci cine? Erau singurele care se puteau bucura de frumosul anotimp.
– Am putea scăpa de ceea ce a creat acest dezastru. Și cred că știu cum...
– Cum ai putea face așa ceva? Este imposibil, răspunse Elena, nesigură.
– Societatea controlează locuitorii, deoarece oamenii s-au lăsat orbiți de minciuni. Haide să le deschidem ochii!
– Maria, suntem doar niște fete de la orfelinat, nu ne va crede absolut nimeni!
– Castelul meu este construit în inima ținutului. Poate vom găsi acolo soluții.
Maria și Elena au alergat și nu s-au oprit decât în fața porților mari ale castelului. Maria a intrat înăuntru, lăsând-o pe Elena să aștepte afară. A intrat în camera părinților ei, care era goală. Dar pe jos, era o scrisoare nedeschisă. Oare cine a lăsat-o? Maria a luat plicul și a citit pe spatele ei: ”Pentru domnul Șerban”. Scrisoarea a fost scrisă în urmă cu mulți ani de un strămoș al Mariei... Fata nu a mai așteptat niciun moment și a început să citească. Lacrimi de bucurie au început imediat să pice pe fața Mariei, după ce a citit rândurile pline de subînțelesuri. Viitorul lumii era în mâinile ei, strămoșii Mariei au inventat tehnologia în urmă cu mulți ani, necunoscând efectul negativ pe care aceasta îl putea avea. Sfârșitul scrisorii spunea: ”Dacă tehnologia se va întoarce vreodată împotriva omului și va aduce altceva decât bine Ținutului Basmelor, îți voi da puterea să o distrugi. Va trebui, în acest caz, să dai foc castelului!”. Maria nu a mai stat pe gânduri și a incendiat castelul. Apoi, după ce a ieșit din curtea fierbinte a acestuia, a văzut-o pe Elena afară, așteptând-o... Imediat, s-a văzut o schimbare. Oamenii și-au aruncat telefoanele și au început să admire primăvara. Ținutul Alb s-a transformat din nou în Ținutul Basmelor și, în curând, toți locuitorii lui au aflat cine era mica eroină, care vaea doar 7 ani... Multe lucruri s-au mai întâmplat de atunci. Acum, Maria are 17 ani și locuiește tot în Ținutul Basmelor, o țară plină de culoare. Nu ar pleca de acolo pentru nimic în lume! ■

DE LA ELEVI ADUNATE

VACANȚA MARE

Eu te rog, vacanța mare,
Să mai stai puțin la soare
Și când toamna va veni
Tu tot pe la noi să fii!

Noi visăm o ploaie mare
Să ude școala pe picioare,
Iar dacă s-o dărâma
Asta e! Ne-om bucura...

ȘCOALA

Toți îmi spun mereu că eu
Trebuie să-nvăț mereu,
Să fie de partea mea
Cartea și cunoașterea.

Dar vă-ntreb pe voi, cei mari,
Ce dați sfaturi la școlari,
Când ați fost copii ca mine
Le făceați pe toate bine?...

Răzvan COSTACHE

clasa a-VI-a E, Școala Gimnazială ”Prof. Ion Vișoiu”, Chitila

Director al Centrului Județean pentru Conservarea
și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov

Alexandrina NIȚĂ

Condeie ILFOVENE

Editor: **Centrul Român pentru Inițiativă Socială**

Redactor șef: **Cătălin DRAGOMIR**

Redactori: **George GRIGORE, Cristina ANGHELUȚĂ,
Ionela MIRCEA, Anica POPA**

Foto: **Ionela MIRCEA, George GRIGORE, Marius VĂDUVĂ**

DTP: **Dan DULGHERU**

tipar - **www.tipografia LM.ro**

Tel. **0371.084.001**; e-mail: **condeieilfovne@gmail.com**

ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984

Publicație distribuită gratuit

Personalitățile ILFOVULUI: Ion G. DIMITRIU (Crețești)

Ion G. Dimitriu (11 august 1900, Crețești, județul Ilfov - 12 martie 1978, Nurnberg, Germania) - poet, folclorist, traducător și istoric literar. După liceul (1912-1920) la Giurgiu și București, face studii universitare de filologie romanică la București (1920-1924), Rostock (1942) și Hamburg (1947), aici luându-și doctoratul în filologie. Este, succesiv, profesor de liceu la Cernavodă, Giurgiu și București (1924-1935), lector de limba și literatura română la Universitatea Hanseatică din Hamburg (1945-1949), bibliotecar la Fundația Getulio Vargas și la Serviciul de Intercambiu e Catalogagao din Rio de Janeiro (1949-1962), profesor agregat la Faculdade Nacional de Filosofia de la Universitatea Braziliei din Rio de Janeiro (1951-1962), profesor de filologie romanică la Facultatea de Filologie din cadrul Institutului Catolic „Santa Ursula” din Rio de Janeiro (1957-1958), docent la Spracheninstitut din Nurnberg (1965-1973).

A fost redactor al revistei „Înșir’te mărgărite”, în 1951, la Rio de Janeiro. De-a lungul timpului a colaborat la „Izbânda”, „Porunca vremii”, „Axa”, „Rampa teatrală”, „Cuvântul”, „Familia”, „Tribuna”, „România literară”, „Convorbiri literare”, „Preocupări literare”, „Revista Fundațiilor Regale”, „Lucașul” (Paris), „Caete de dor” (Paris), „Vers” (Rastatt - R.F. Germania, New York, Chicago), „Drum” (Ciudad de Mexico), „Carpații” (Madrid), „Ființa românească” (Paris), „Buletinul Bibliotecii Române” (Freiburg im Breisgau) etc.

Romanist, publică atât studii mai ample, cum sunt Gheorghe Coșbuc. Viața și opera (1925), D. Bolintineanu. Viața și opera (1941) și Doinele lui V. Alecsandri (1952), cât și un număr apreciabil de articole despre George Coșbuc, Lamartine, Lessing, Eminescu, Antioh Cantemir, Ion Creangă, Vasile Conta, spătarul Nicolae Milescu, Padre Augusto Magne, Serafim Pereira de Silva Neto, M. Bartoli, Ernesto da Faria Junior, Sever Pop, Nicolae Cartoian, Sextil Pușcariu, George Murnu și Pericle Papahagi, apărute în reviste din țară și străinătate. - sursa: CRISPEDIA

Mormântul de incinerare al unui războinic dac descoperit în Pădurea Snagov

În vara lui 2015, Direcția Județeană pentru Cultură Ilfov, coordonată de directorul Alexandrina Niță, a fost sesizată de Cristian Dragomir, care solicita verificarea unei zone cu posibil potențial arheologic din Pădurea Snagov, de pe teritoriul administrativ al comunei cu același nume, unde a fost descoperită o spadă antică, lăsată „in situ”. Aceasta a transmis o solicitare către Muzeul Municipiului București privind verificarea informațiilor.

La 20 iulie 2015, o echipă formată din dr. Mircea Negru, arheolog expert, și drd. Elena Gavrilă, arheolog debutant, s-a deplasat împreună cu descoperitorul la locul unde se afla materialul arheologic. După identificarea locului, s-a extras pământul din groapă, practicându-se o casetă de 0,60 x 0,60 m, pentru a se putea recupera integral spada antică. La efectuarea acestei operațiuni aveau să fie descoperite, pe lângă spada din fier îndoită ritualic, și alte artefacte - un vârf de lance din fier, o lamă de cuțit curb din fier cu nituri (tip sica), o cataramă din bronz cu ac, un obiect din tablă de bronz (care s-a dezintegrat la descoperire din cauza umidității solului) și fragmente de oase, probabil umane, calcinate. Toate acestea se constituie în inventarul funerar al unui posibil mormânt de incinerare. O analiză tipologică a inventarului funerar indică apartenența acestui mormânt de incinerare la grupul Padea-Panaghhiurski-Kolonii, cu descoperiri în sud-vestul României, nord-vestul Bulgariei, nord-estul Serbiei, pe linia Dunării de Jos, în Transilvania și Ucraina Subcarpatică. Acest orizont cultural poate fi datat în secolele II - I î.Hr. și poate fi atribuit geto-dacilor și scordiscilor. Materialele recuperate au fost depozitate în cadrul Muzeului Municipiului București și se află în studiu, urmând a fi restaurate și conservate, după care vor intra în patrimoniul instituției. Pentru descoperirea „in situ” s-a propus instituirea regimului de protecție pentru bunurile arheologice și a zonei cu potențial arheologic nou identificată. ■

George V. GRIGORE

Din evenimentele lunii septembrie

Inaugurarea Palatului Mogoșoaia, moartea regelui Carol I și atacurile teroriste din SUA

1 septembrie 1912: La București, în sala „Eforie”, a avut loc premiera filmului „Războiul Independenței”. Filmul a fost prezentat apoi în Transilvania, la Viena și Budapesta.

1 septembrie 1939: Germania nazistă a invadat Polonia, declanșând Al Doilea Război Mondial.

2 septembrie 1848: A treia Adunare națională de la Blaj (60 000 de participanți) declară că nu recunoaște „uniunea” Transilvaniei cu Ungaria și reafirmă revendicările țărănimii iobage. Se formează oastea populară sub conducerea lui Avram Iancu.

2 septembrie 1945: Al Doilea Război Mondial: Semnarea actului privind capitularea necondiționată a Japoniei. Sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial (1939-1945).

4 septembrie 1928: România a aderat la Pactul privind interzicerea războiului ca instrument de politică națională - Pactul Briand-Kellogg, semnat, la Paris, în 27 august 1928, de reprezentanții a 15 state.

6 septembrie 1940: După instaurarea guvernului militar-legionar condus de Ion Antonescu, regele Carol al II-lea abdică în favoarea fiului său, Mihai. Începe cea de-a doua domnie a lui Mihai I (1940-1947).

6 septembrie 1817: S-a născut Mihail Kogălniceanu, istoric, scriitor, publicist și om politic român.

7 septembrie 1939: România s-a declarat neutră în urma declanșării celei de-a doua conflagrații mondiale (la 1 septembrie) și și-a dat acordul de principiu pentru trecerea pe teritoriul său a materialului de război destinat ajutării Poloniei.

7 septembrie 1940: Tratatul de la Craiova: S-a semnat tratatul de frontieră dintre România și Bulgaria, prin care partea de sud a Dobrogei („Cadrilaterul”, adică județele Durostor și Caliacra) intră în componența Bulgariei.

9 septembrie 1940: Asasinatele hortyste din comuna Treznea, județul Salaj. Au fost uciși sau răniți 263 de români; drama populației românești din Transilvania de Nord-Est a continuat și în celelalte zile, în perioada 1 septembrie 1940 - 1 septembrie 1942, fiind asinați 991 de români.

11 septembrie 2001: Peste 3.000 de oameni își pierd viața în atacurile teroriste din 11 septembrie din SUA. Atentatele teroriste, de o amploare fără precedent, de la New York și Washington; au fost distruse turnurile gemene din complexul comercial World Trade Center (WTC) din New York și o parte din clădirea Pentagonului din Washington (care adăpostește Departamentul Apărării și Statul Major General al Forțelor Armate ale SUA).

12 septembrie 1944: La Moscova, a fost semnată Convenția de Armistițiu dintre guvernul român și guvernele Națiunilor Unite, prin care se consfințește starea de fapt a ieșirii României din războiul împotriva Națiunilor Unite și întoarcerea armelor împotriva Germaniei naziste.

13 septembrie 1913: Moare Aurel Vlaicu în apropiere de Câmpina, în timpul unei încercări de a traversa Munții Carpați cu avionul său, Vlaicu II.

14 septembrie 1895: Inaugurarea podului peste Dunăre între Fetești și Cernavodă (proiectat și construit de inginerul Anghel Saligny), care era la acea vreme cel mai lung pod (4.088 m) din Europa Continentală și al treilea pod din lume.

14 septembrie 1928: A fost inaugurată „Crucea Eroilor” de pe Vârful Caraiman (Munții Bucegi), monument închinat eroilor ceferiști căzuți în timpul Primului Război Mondial, construit între anii 1926-1928, din inițiativa reginei Maria.

14 septembrie 1940: A început guvernarea Ion Antonescu. Generalul Antonescu este conducătorul statului român și președinte al Consiliului de Miniștri. Horia Sima este numit ministru secretar de Stat, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri. Prin decret regal, România este proclamată „Stat național-legionar”.

16 septembrie 1836: Domnul Țării Românești, Alexandru Ghica, instituie ca monedă a țării, leul, unitate teoretică de cont, echivalentul a 60 de parale.

20 septembrie 1459: Prima mențiune documentară a cetății Bucureștilor, într-un hrisov al lui Vlad Țepeș redactat în slavonă, limba oficială de cancelarie a Țării Românești.

20 septembrie 1702: A fost inaugurat Palatul de la Mogoșoaia, așa cum stă scris pe pisania din foisorul de pe latura de răsărit a palatului.

20 septembrie 1968: Inaugurarea Uzinei de la Pitești, prima uzină de autoturisme din România.

20 septembrie 1974: Inaugurarea oficială a drumului național Transfăgărășan, cu o lungime de peste 90 km, situată la altitudinea de 2.040 m.

21 septembrie 1939: Prim-ministrul Armand Călinescu este asasinat de membrii Mișcării Legionare.

22 septembrie 1955: Intră în tipografie primul volum al romanului „Moromeții”, de Marin Preda; la 29 noiembrie romanul era pregătit pentru tipărire. Tirajul primei ediții a fost de 20.100 exemplare.

27 septembrie 1914: Moare regele Carol I al României după o domnie de 48 de ani și este succedat de Ferdinand I al României.

17-19 august 2018

Festivalul "Tradiții Argeșene" de la Corbeni

În organizarea acestei manifestări s-a implicat și Centrul Județean de Conservare și Promovare a Culturii Tradiționale Ilfov

Cea de-a VII-a ediție a Festivalului "Tradiții Argeșene" s-a desfășurat în perioada 17 - 19 august 2018, la Corbeni. Artiștii care au încântat publicul au fost Elisabeta Turcu, Floarea Tănăsescu, Traian Frâncu, Polina Gheorghe, Ansamblul "Doruri Muscelene", Narcisa Băleanu, Nicolae Opreșan, Cătălina Rotaru și alții.

George V. GRIGORE

Aici, timp de trei zile, turiștii au simțit, respirat, dansat și trăit cu adevărat o atmosferă antrenantă, autentic românească. Organizatorii au avut pregătite cele mai inedite concursuri pentru cei îndrăzneți, cum ar fi cele de alergare, tracțiune cu cai, tăiat lemne, de gătit tradițional, de muls vaca sau de mâncat rapid un bulz.

Părinții, bunicii, dar și copiii și nepoții s-au îmbrăcat în straie populare și s-au prins într-o mare horă populară. Standurile la care au fost găzduiți meșteșugarii au fost luate cu asalt de doritorii de suveniruri. Bucătăresele și-au dovedit

calitățile culinare prin prepararea mâncărilor tradiționale, făcute cu ingrediente 100% naturale, pregătite special pentru acest eveniment. Festivalul "Tradiții Argeșene" reprezintă un simbol al tradițiilor populare

românești, deoarece îndeplinește toate standardele necesare prin menținerea cu strictețe a ceea ce înseamnă folclor și tradiție populară: costume, meșteșuguri, cântece, bucătărie tradițională, dar și jocuri populare specific acestei zone

etnografice a județului Argeș.

Tinerii participanți la concursul de interpretare a cântecului popular veniți din mai multe zone folclorice, meșterii populari cu frumoasele lor costume și încălțați cu opinci din piele, toate lucrute manual, gospodari veniți cu produsele lor "de casă" care au gustul de altădată, hora mare a satului unde lăutarii înfocați îi fac pe cei care se prind în joc să ridice colbul drumului în aer, în frenezia care i-a cuprins... Toate acestea se înscriu într-un firesc al lumii satului românesc de altădată, aici, la Festivalul "Tradiții Argeșene".

Organizatori au fost Asociația Culturală "Acapella", în parteneriat cu Consiliul Județean Argeș și Primăria Corbeni. În cadrul schimburilor culturale județene, în organizarea acestei manifestări s-a implicat și Centrul Județean de Conservare și Promovare a Culturii Tradiționale Ilfov, pentru valorizarea unor astfel de tradiții care trebuie să devină nepieritoare, pe toate plaiurile românești. ■

Cineștii amatori

La 28 decembrie 1895, frații Lumiere au prezentat primul lor film, în Sala "Indiana" a Cafenelei "Grand-Cafee" din Paris, dată memorabilă, când știința și tehnica au dăruit omenirii un instrument inedit de transmitere a impresiilor, ideilor și sentimentelor-noul limbaj al imaginilor în mișcare - cinematograful - numită "minunea secolului", care s-a răspândit cu repeziciune în orașele din Europa - Londra, Bruxelles, Viena, Berlin, Roma, unde noii operatori școlii de frații Lumiere au dat reprezentării cinematografice. La 27 mai 1896 s-a dat prima reprezentație cinematografică la București (într-o sală de pe Calea Victoriei) unde în prezent este montată o placă amintind acel moment. În urmă cu 61 de ani, în mai, la inițiativa unor studenți ai Academiei de Teatru și Cinematografie, conduși de regizorul Geo Szizescu, lua ființă la Casa de Cultură a Studenților, primul "Cineclub" cu scop bine definit - Cultura Cinematografică. Tot în 1957, dar în noiembrie, la Clubul "CFR" din Timișoara, la inițiativa fraților Dragoș și Eugen Sandu, lua ființă

"Cineclubul" CFR Timișoara, cu scopul culturii cinematografice și producție de film de amatori. Sămânța cineamatorismului a fost aruncată în 1957 în multe orașe din țară - București, Timișoara, Oțelul Roșu, Reșița, Bacău, Focșani, Iași, Galați, Pitești, Ploiești, Brașov, Arad, Campulung Moldovenesc, Hunedoara, Târgu Jiu, Târgu. Mureș precum și în unele comune. Datorită producției mare de filme au început să se organizeze și diverse festivaluri-concurs pe diferite genuri de creații: Bacău - film de animație, București "Película de Aur" și "Cine- Faur", Galați - Protecția muncii, Roman - Rutier, Pitești - comerț, Buzău - Tehnic, Herculane - Turism, folclor-etnografic, Hunedoara - Omul și producția, Reșița - Filmul de 5 minute, Gura Humorului - "Toamna la Voroneț", toate genurile și marele festival "Cântarea României".

Inițiatorul "Peliclei de Aur" a fost regretatul regizor Andrei Blaer, iar la "Cine - FAUR" a fost Titi Dumitrescu și subsemnatul, de la Sindicatul Întreprinderii "23 August".

În activitatea cineștilor amatori s-au implicat pentru pregătirea teoretică și practică cineștii profesioniști Bob Călinescu, Andrei Blaer, Geo Saizescu, Alecu G. Croitoru, Lucian Bratu, Ion Popescu Gopa, Radu Aneste Petrecu, Tudor Caranfil, Nicolae Cabel, Aurel Măscă, Victor Antonescu, criticii de film Eva Sârbu, Călin Căliman, Ecaterina Oproiu, precum și sindicatele centrale, prin Constantin Crăciun, și Ministerul Culturii, prin Florin Velicu.

Printre cineamatorii cei mai productivi au fost Cornelu Militaru, Anton Rogoz, Lizet Rusănescu, Ion Petcu, Colonelu Nina, Hârdău Ghe, Vladimir Lucaveschi, Nicolae Negruțiu, Ștefania Pușeanu, Ion Mata, Ferdinand Michitovici, Max Popescu și Cristian Popescu, C-tin Balaci, Paul Mantu și E.Meghesy, Colonelu Victor, Nicolae Ionescu, Ion Bordeianu, Mihai Manolescu, Ion Butnicu, Pârlea Victorina, Ovidiu Burducea, Dorin Goagă, Emil Mateiașii. Cineștii amatori din România au câștigat multe premii internaționale în Portugalia, Spania, Germania, Austria, Rusia, Cehoslovacia și Ungaria.

În 2010, la Oțelul Roșu, s-au stâns 50 de cinești amatori la o mare festivitate pentru a sărbători "50 de ani" ai Cineclubului "Oțelul Roșu". Cu acea ocazie, România a aderat la forul European "UNICA". În 2016, la Suceava, a avut loc Festivalul Internațional de Film "UNICA", unde au luat parte în jur de 60 cineamatori din toată lumea. În prezent, mișcarea de cineclub în România este foarte slabă. Cu regret mare, acum, cu atâta tehnică digitală, nimeni nu se mai implică în mișcarea de cineclub. Totul s-a distrus, din vechii cineamatori dispărând foarte mulți. ■

Victor COLONELU, regizor film, comuna Tunari, foto: Cineama.ro

Festivalul de Film de la CHITILA, sau "...visul unor nopți de vară de neuitat, pe malul lacului fermecat..."

(continuare din pagina 1)

Festivalul a prezentat și un concurs de scurtmetraje, pe 18 august, care a cuprins ecranizări precum "Chers Amis" - regia Valeriu Andriuța (20 min.), "Cumulonimbus" - regia Ioana Mischie (15 min.), "Purificare" - regia Mihai Leonte (20 min.), "Scris - nescris" - regia Adrian Silișteanu (20 min.), "La limită" - regia Cristi Taraș (15min.), "Michelangelo" - regia Anghel Damian (19 min.) și "Alice" - regia Adrian Surdu (10 min.).

Duminică, după Gala de Premiere, cvartetul "Anima" a oferit 30 minute de muzică de film live.

"Chitila Film Fest" (CFF) propune o alternativă la cinematograful clasic, accesibilă tuturor iubitorilor de filme datorită accesului gratuit. Evenimentul are ca obiectiv principal atragerea atenției publicului larg asupra celei de-a șaptea arte, savurată de această dată într-un mediu diferit, pe malul lacului Chitila.

CFF își propune promovarea artei cinematografice după criterii care țin de originalitatea subiectelor și forța imaginilor. Scopul festivalului este acela de a încuraja curente cinematografice nou apărute, dând credit noii generații de cineaști români. CFF este un festival al viziunilor proaspete și pline de imaginație, reunite într-un eveniment cultural de ținută. De asemenea, un aspect important al

festivalului îl constituie prezentarea celor mai importante filme românești, capodopere cinematografice care au marcat istoria filmului românesc și nu numai. Programul Festivalului cuprinde două secțiuni competiționale, precum și programe necompetitive. Pentru participarea filmelor în cadrul festivalului nu se percep taxe de înscriere, iar premiile sunt acordate în urma hotărârii unui juriu abilitat format din personalități de marcă ale domeniului cinematografic, dar și de public, prin vot exprimat. Un alt aspect important al festivalului îl constituie promovarea filmelor românești neînscrise în concurs, dar care au fost premiate la alte festivaluri. De asemenea, în cadrul festivalului sunt proiectate omagii, retrospective, proiecții ale filmelor românești consacrate, programele speciale de profil cultural, dezbaterile publice ale realizatorilor de film și a criticilor de film de renume din România.

Înainte de începerea proiecțiilor din cadrul evenimentului, doamna filmului românesc, Irina Margareta Nistor, ne mărturisea: "Festivalul de film de la Chitila este visul unor nopți de vară de neuitat, pe malul lacului fermecat, cu un public minunat".

În premieră, anul acesta, au fost desemnate două filme câștigătoare: "Scris/Nescris", în regia lui Adrian Silișteanu și "Michelangelo" de Anghel

copil al nostru". "Michelangelo" aduce un dublu debut: întâi al actorului Anghel Damian, aflat de această dată în calitate de regizor, apoi al actriței Medeea Marinescu, pentru că joacă pentru prima dată într-un film împreună cu fiul ei, Luca.

De "Chitila Film Fest" sunt legate și alte nume din lumea teatrului și filmului, între care Dorian Boguță, Mircea Diaconu, Eusebiu Ștefănescu, Geo

Damian. "Ne-a fost foarte greu să alegem între cele două filme, așa că le-am premiat pe amândouă. Știu că "Scris/Nescris" a câștigat și în alte țări o grămadă de premii, cel mai recent, cred, în Finlanda. În cazul celui de-al doilea film, îmi place că Anghel Damian, care este actor, iată că și regizează. În fine, mi-ar plăcea ca începând de anul viitor se se păstreze această tradiție cu două premii întâi și să poată vota și publicul chitilean, nu doar juriul", încheie Irina Margareta Nistor. Despre "Scris/Nescris", regizorul Adrian Silisteanu povestește: "Acest film este inspirat dintr-o întâmplare reală, petrecută sub ochii noștri pe holul unei maternități din București. Soția mea, Claudia Silișteanu, care a scris scenariul, îl naștea pe cel de-al 3-lea

Saizescu, care au jurizat, în edițiile anterioare, producțiile tinerilor regizori înscriși în competiție. Artiști din muzică, precum Ștefan Bănică, Anda Adam, Corina și Connect-R au marcat, prin concerte, în anii trecuți, închiderea festivalului. Anul acesta, după momentul premierii, publicul s-a delectat cu muzică de film în interpretarea cvartetului Anima. "Chitila Film Fest 2018" a fost organizat de Primăria Chitila, prin Sprint Media Booking, în parteneriat cu Consiliul Județean Ilfov - Centrul Județean de Conservarea și Promovare a Culturii Tradiționale Ilfov și Fundația Pro Chitila. Scopul festivalului este acela de a încuraja curente cinematografice nou apărute, dând credit noii generații de cineaști români. ■

George V. GRIGORE

Gruiu

Cristina Mary Molnar, grafician și profesor de arte vizuale "Mai simplă viața, mai senină dimineața".

Despre viziunea sa asupra unei realități posibile care vine în contact cu forma și culoarea visului aveam să iau contact la vernisajul unei expoziții deschise la Casa de Cultură "Ion Manu" din Otopeni. Născută la 23 decembrie 1968, în București, Cristina-Mary Molnar a urmat cursurile Facultății de Arte Plastice, în cadrul Universității Naționale de Arte București, Secția Grafică, specializarea Grafică de șevalet, la clasa prof. univ. dr. Mircea Dumitrescu, absolvindu-le în 2008. Dorința de auto-perfecționare o "cheamă" și urmează un curs de masterat, de Educație prin arte vizuale, în cadrul Universității Naționale de Arte București. Este Membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România din 2009. Adeptă a conceptului "downshifting", are numeroase expoziții personale: în 2003, la Institutul Francez din București, în 2007, la Protoieria Călărași - "Izvorul chipului", în 2010 la "Crowne Plaza" - "Galeria de portrete", la "Galeria Basil" - "Mozaic gestural". Sunt și multe expoziții de grup.

De asemenea, artista a participat la expoziții internaționale ("Poduri europene" de la Berlin și Paris), Ipotești - Institutul Cultural Român - București 2007; "Maeștrii și discipolii" TIAV - București) și a contribuit la ilustrarea plastică a numeroase volume și cărți bibliophile: "Sonete" de Mihai Eminescu, ediție bibliofilă apărută cu ocazia împlinirii a 155 de ani de la nașterea poetului, în tiraj de 1.000 de exemplare ilustrate de 40 de gravuri, cele opt gravuri originale fiind semnate olograf și la volumul "Plumb" de George Bacovia - ediție bibliofilă ilustrată cu

opt gravuri originale fiind semnate olograf. Are expoziții și peste hotare, la Paris și Berlin. În 2009 realizează - Triptic mural (interior) - comandă privată - mozaic vitro-ceramic (2,5 mp). În 2011, Mozaic mural (exterior) - comandă privată pentru fațadă vilă în Insula Creta, Grecia (travertin, marmură, onix - 2,5mp).

Ca proiecte de voluntariat, în 2012 realizează Mozaic exterior - clădirea renovată a Spitalului de copii "Grigore Alexandrescu" din București - lucrare realizată cu echipa "Clubului de mozaic de la Ceainăria Serendipity". Acesta este un proiect de educație nonformală aflat în derulare, flexibil și dinamic. În cadrul acestuia, în 2012, a fost realizat în regim de voluntariat lucrarea decorativă de mari dimensiuni pentru Spitalul de copii "Grigore Alexandrescu" din București.

"Podoabele minerale" de la Gruiu

Cristina-Mary Molnar predă cursuri de desen și arte plastice, în regim de colaborare la Grădinița 192 - Sector 4 București, Galeria Basil - București (grupe de școlari; grupe de adulți), Ceainăria Serendipity (grupe de adulți) București și la Școala nr. 1 din Gruiu. Are atelierul de artist pe str. Artei nr.6, din comuna Gruiu, sat Lipia. Dintre acțiunile sale "mai îndrăznețe" putem menționa că la 10 noiembrie 2017, Căminul Cultural "Ștefan Iordache", al comunei Gruiu, a fost gazda unui eveniment cultural de excepție: Cristina - Mary Molnar a adus în premieră în localitate expoziția de mozaic intitulată "Podoabe minerale". O expoziție de mozaic, de artă

decorativă, a fost o reală premieră pentru comună. Vizitatorii au putut admira 64 de lucrări, multe dintre acestea fiind creații care au participat la expoziții de înaltă ținută artistică, bienale, simpozioane naționale.

"Lucrările de mai mici dimensiuni sunt făcute în 2017. Folosesc tehnici mixte, materiale foarte diferite, materiale naturale, materiale sintetice. Este un

răsfaț de texturi și de materiale", a spus Cristina Molnar, grafician de formație, în prezent profesor de desen și la Școala nr. 1 din Gruiu, localitate unde s-a mutat în urmă cu doar câțiva ani, fugind de agitata noastră capitală. Lucrarea sa preferată este "Grădina albastră", care a fost destul de rapid rezervată de un admirator de artă.

"Ca orice artist, vreau să las și eu o urmă mai durabilă"

Dorința cea mai mare a artistei este să poată realiza în continuare lucrări de artă murală. La școala din Gruiu, unde este profesor de desen, a realizat, în urmă cu doi ani, un mozaic de șase metri pătrați. "Ca orice artist, vreau să las și eu o urmă mai durabilă", a mai spus Cristina Molnar.

Primarul comunei Gruiu, Ion Samoilă, s-a declarat impresionat de lucrări și de munca depusă pentru realizarea acestora. La eveniment a fost prezent și criticul de artă Costin Hostiuc. Acesta a spus că arta Cristinei Molnar se încadrează în categoria artei monumentale, unde cele mai prețioase și cele mai greu de obținut sunt tapiseria și mozaicul, pentru realizarea cărora este necesar de multe ori efortul susținut al unei echipe. Referindu-se la prezența expoziției în Gruiu, criticul de artă a precizat că "în general, prezența artei într-o comunitate arată destul de clar calitatea ei spirituală". Dar cine este cu adevărat graficianul și profesorul de arte vizuale Cristina-Mary Molnar? "Iubesc natura - acum locuiesc lângă București, într-o casă-proiect cultural nonformal -, oamenii - față de care îmi probez mereu afinitățile și empatia -, cultura de bună calitate și în mod special teatrul radiofonic în a cărui companie am creat cele mai multe dintre lucrările mele. Ce creez? Lucrări de grafică, pictură, mozaic, fotografie... Lista rămâne deschisă, întrucât experimentul face parte integrantă din procesul creației. Ce predau? În calitate de specialist în educație prin arte vizuale predau cursuri de artă plastică și decorativă - în regim nonformal - tuturor categoriilor de vârstă, profesie, status social. Ce visez? Mai multă îngăduință. Mai puțină încrâncenare. Mai simplă viața, mai senină dimineața". ■

George V. GRIGORE

Mănăstirea din vis: SAMURCĂȘEȘTI - CIOROGÂRLA

Printre alte bijuterii arhitecturale și cultice din Ilfov se află și Mănăstirea Samurcășești-Ciorogârla. Cu un nume exotic care vine de la prețioasa blană de samur (specie de jder din Siberia), cu părul foarte fin, care se vânează pentru blana lui foarte scumpă de culoare brună și aurie, cu o pată albă pe piept, mănăstirea este așezată pe "vechiul drum al Piteștilor și Craiovei", astăzi autostrada București - Pitești (A1), în comuna Ciorogârla.

Ctitorie a vornicului Constantin Samurcaș și a soției sale, Zinca, de la începutul secolului al XIX-lea, mănăstirea este situată pe un șes întins, alcătuit din suprafața plană a Câmpiei Vlăsiei, brăzdată de râurile Ciorogârla, Sabar și de canalul Argeș - București, învecinându-se în partea de nord-est cu comuna Ciorogârla, la 2 km în partea de sud cu localitatea Darvari, iar la 6 km nord, cu Bolintin - Deal.

Satul Ciorogârla este amintit în documente pentru prima dată la 9 august 1588, când domnitorul Mihnea Turcitul întărește lui Stan și fratelui său, Nan "ocina de la matca Popeștilor până la Ciorogârla". În secolul al XVII-lea, moșia se afla în proprietatea familiei Ciorogârleanu, a fraților Chioacă și Pătru din Ciorogârla, care, în timpul domniei lui Matei Basarab, după ce au fost negustori, au ajuns mari dregători în divanul domnesc. De la familia Ciorogârleanu a trecut în proprietatea familiei Filipescu, pentru ca la 9 aprilie 1793 să fie lăsată de stolnicul Radu Filipescu drept moștenire copiilor săi.

Frumoasa legendă care

stă la originea întemeierii sfântului locaș

Începuturile vieții monahale pe aceste locuri sunt mai puțin cunoscute. Construită pe un soclu înalt, în stilul sobru al bisericilor din Muntenia, cu o singură turlă impozantă așezată pe naos, susținută de patru arcade care se sprijină pe patru coloane masive, cu pridvorul deschis sprijinit de opt coloane puternice de cărămidă în formă de torsadă și cu exteriorul tratat ca o îmbinare armonioasă între cărămidă aparentă și piatră, biserica cea mare a mănăstirii oglindește, prin înfățișarea ei măreață, personalitatea ctitorului ei. Locașul de închinare a fost înzestrat cu mobilier nou sculptat în lemn de stejar masiv, cu odăjdii, cu sfinte vase și cu cărți de cult. Tradiția a păstrat o frumoasă legendă care stă la originea întemeierii sfântului locaș și care poartă în ea un sâmbure de adevăr. Se spune că un cioban care își păștea oile prin aceste locuri a visat într-o noapte că, pe când stătea rezemat în ciomag și cânta din fluier, a văzut în mijlocul poienii o oaie cu lâna albă ca zăpada, având trei coarne în loc de două. Acest vis s-a repetat în mai multe rânduri în acea noapte. A doua zi, păstorul povestește visul boierului Constantin Samurcaș, stăpânul locului respectiv. Acesta cere duhovnicului său, arhimandritul Timotei, starețul Mănăstirii Cernica din acea

vreme, să-i tâlcuiască visul. Starețul tâlmăcește visul ca fiind poruncă a lui Dumnezeu de a ridica o biserică în poiana unde își păștea ciobanul oile și, întrucât blândul animal avea în vis trei coarne, să construiască biserica cu trei sfinte altare și să o închine Preasfintei Treimi. Boierul, potrivit tâlcuirii visului, adună de îndată materiale de construcție și începe zidirea mănăstirii. Din documentele păstrate la Arhivele Naționale ale Statului din București rezultă că mănăstirea a fost construită între anii 1808 și 1809. La sfârșitul lunii august, toate lucrările de zidire a mănăstirii erau finalizate, inclusiv zugrăvirea bisericii, care a fost sfințită la 8 septembrie 1809, la sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului.

Noua ctitorie a fost pusă sub îndrumarea duhovnicească a Arhimandritului Timotei, stareț al Mănăstirii Cernica între anii 1807 și 1816. Primul document care amintește de existența mănăstirii este "Hotărârea de la 31 mai 1811", dată în Divanul Țării Românești în urma cererii făcute de către Vornicul Constantin Samurcaș, prin care cerea "să se dea voie ca să se facă acolo, la mănăstire, pe un an, trei bâlciuri, de trei zile de hram, ce se prăznuiește pe aceia sfântă biserică, adică una la Sfânta Troiță, alta la Adormirea Prea Sfintei Născătoarei de Dumnezeu ce este la 15 august și alta la Nașterea Prea Sfintei Născătoarei de Dumnezeu ce este pe opt ale lui septembrie". La scurt timp după zidirea ctitoriei, vornicul Constantin Samurcaș moare. Timp de două decenii mănăstirea avea să fie întreținută doar din munca călugărițelor și din donațiile credincioșilor. În 1847, clucerul Alexandru Samurcaș întocmește un

testament prin care asigură mănăstirii vatra și pământul din jurul ei. Totodată, face în 1845 și prima reparație la biserica mănăstirii care suferise de pe urma cutremurului din 1838. Legea secularizării averilor mănăstirești, promulgată de domnitorul Alexandru Ioan Cuza în decembrie 1863, găsește mănăstirea în paragină. După multe demersuri făcute pe lângă guvern și pe lângă Ministerul Cultelor, monahia Fevronia îi adresează la 8 iulie 1869 un memoriu Domnitorului Carol I. Acesta semnează o rezoluție în baza căreia Ministerul Cultelor dă mănăstirii 30.000 lei vechi din care se face reparația generală a bisericii. Cu bani donați de credincioșii S. Vernescu și Teoharide din București se pictează biserica de către pictorul Gh. Tattarescu, lucrările fiind terminate la 13 decembrie 1870. Tot atunci se zidește în cimitirul mănăstirii, cu sprijinul credincioșilor, o biserică mică, cu hramul "Sf. Împărați Constantin și Elena", cu destinația de capelă mortuară, fiind sfințită la 12 septembrie 1876. Lucrări de restaurare se mai fac la biserica mare în 1903, iar în 1910, prin dania credincioasei Teodosia Buiurga, văduva căpitanului Ioan Buiurga, erou în războiul din 1877, se clădește în apropierea cimitirului mănăstirii un corp de case cu 20 de chilii. La 28 septembrie 1914 un puternic incendiu a distrus tot corpul de case ctitorești. Tot în același an trec prin mănăstire și trupele germane de ocupație

și iau călugărițelor tot ce mai aveau. Monahia Agatia Cristescu restaurează pentru a treia oară biserica mare în anul 1920 și reface clopotele mănăstirii în 1925. La 10 noiembrie 1940, în urma marelui cutremur, atât biserica, cât și chiliile mănăstirii au fost grav avariate. În 1941, biserica mănăstirii a fost demolată și s-a început reconstrucția ei după planurile arhitectului Ion Cernescu, total diferită de biserica veche de la care a păstrat doar cele trei altare. Din vechea biserică s-a păstrat catapeteasma lucrată în stil brâncovenesc. Din pictura lui Tattarescu s-au păstrat doar două icoane, care se pot vedea la colecția de obiecte religioase a mănăstirii. După ridicarea noii biserici, la dorința generalului Teodor Ciurea, s-a schimbat unul dintre cele trei hramuri. Altarul central al bisericii a rămas închinat Preasfintei Treimi, la fel și cel din dreapta închinat Adormirii Maicii Domnului, iar altarul din stânga, care până atunci purta hramul Nașterea Maicii Domnului, a fost închinat Sfintei Cuvioasei Parascheva. În același timp cu ridicarea noii biserici, Prefectura Județului Ilfov a construit în mănăstire trei corpuri de chilii care se văd și astăzi la intrare pe partea stângă, cu destinația Casa preotului slujitor, Stăreția și Colecția muzeală. Lucrări de importanță majoră s-au executat la cele două biserici ale mănăstirii între anii 2005 și 2007. ■

George V. GRIGORE

Pantelimon. Un deceniu pentru Educație 10 ani de "10 de 10"

10 ani

10 călătorii, excursii și tabere - "Țara Hațegului 2009", "Cetățile Dobrogei 2010", "Pe urmele lui Creangă 2011", "Pe urmele sașilor 2012", "Munții Apuseni-Arieșeni 2013", "Turul Olteniei 2014", "Țara Maramureșului 2015", "Delta Dunării și Marea Neagră la Sf. Gheorghe 2016", "Băile Felix 2017" și "Banatul Montan-Valea Nerei 2018".

250 de elevi de media 10

Aparent, pentru cine nu vede mai departe, sunt doar numere dintr-o statistică. Pentru cei care au fost atenți la ceea ce se întâmplă în jurul lor, este vorba despre bilanțul unui proiect început în urmă cu 10 ani prin care Primăria Pantelimon a încurajat rezultatele excepționale la învățătură.

Așadar, proiectul "10 de 10" a împlinit 10 ani. Zece ani de când, an de an, elevilor "de 10" ai Școlii Gimnaziale nr. 1 Pantelimon le sunt recunoscute, de comunitate, prin excursii și tabere gratuite în toate colțurile țării, perseverența muncii, implicarea în activitățile școlare, rezultatele excepționale la învățătură. Proiectul inițiat în 2008 de primarul Pantelimonului, Marian Ivan, propunea un nou tip de relație, bidirecțională, între comunitatea locală și școală - finanțarea Educației prin Școală de la bugetul local și scăderea ratei abandonului școlar, creșterea promovabilității, dezvoltarea inteligenței emoționale a copiilor,

a încrederii în sine, consolidarea sentimentului patriotic, disciplinarea elevilor și atragerea lor către competiții și concursuri școlare. Astfel, în ultimii 10 ani, autoritățile locale au finanțat tabere pentru cei mai performanți elevi, recompensându-i pentru efortul de peste an și în care copiii și-au consolidat cunoștințele, deprinderile și abilitățile dobândite în timpul anului școlar. Din jurnalul celor 10 ani de excursii surprinde călătoria proiectului prin țară, o călătorie emoțională:

5 august 2015, Sf. Gheorghe Delta

Am poposit în locul unde se întâlnește pământul cu cerul și cu marea. Nu a fost așa cum am sperat. Este dincolo de așteptări. Apele Dunării îndulcesc valurile sărate ale mării și împreună formează ceea ce simplu se poate numi... un colț de rai. Călătoria noastră va continua și mâine, când vom pași pe calea apelor, departe, departe, despărțiți de lume în inima Deltei...

6 august 2015, Delta Dunării

Și au fost și pelicani... chiar dacă nu am nimerit în programul „de vizită”, până la urmă ne-am văzut. De la depărtare, dar ne-am văzut. Încet, încet vara se pregătește să zboare spre sud pe aripi de păsări migratoare. Până atunci am mai petrecut câteva ceasuri de grație, suspendați între amintirile de mâine și emoțiile de azi...

18 aprilie 2016

Echipajul are moralul ridicat și starea de spirit perfectă.

Vântul a bătat din pupa și muntele a fost calm... Am văzut și am întâlnit, cu ochii și cu pașii noștri de acum, oameni și locuri despre care citisem doar în cărți. Compozitori de geniu, prinți din familii bizantine și palatele lor, orașe cu străzi pietruite care urcă de secole spre catedrale gotice. Obiective atinse.

18 aprilie 2016

Urcăm, urcăm...

Problemele minore au fost rezolvate și depășite iar situația a revenit la normal. Drumurile ne-au fost calde și line, ceea ce nu ne-a potolit pe deplin setea de aventură dar ne-a stimulat setea de cunoaștere. Nu am văzut încă ce se află de cealaltă parte a Muntelui, fie el chiar și Roșu, dar căutarea continuă. Am auzit, dar doar am auzit, că s-ar afla un lac vulcanic, singurul de la noi din...

6 iulie 2017

Încă o dată am strâns pânzele și am aruncat ancora la țărături ospitaliere, în golfuri îndepărtate. Ce e mai plăcut decât să călătorești, să vezi locuri unde nu ai mai fost și să înțelegi lucruri pe care le credeai de neînțeles?

La Peștera Urșilor am coborât în străfundurile pământului ca să vedem minunile naturii, palate subterane, sculpturi ale apelor în stâncă și calcar... Pe firul apelor, am revenit la suprafață, ne-am încălzit și risipit toate fricile din adâncuri în apele tămăduitoare de la Felix...

Mulțumim celor care au făcut toate acestea posibile, dlui primar Marian Ivan!

Va urma... ■

